

OD POZEMSKÉHO K NEBESKÉMU (EG1)

Rodinná katechézka 245-2022 (838)

www.inky.sk

týždeň po 31. 7. 2022

... alebo o tom, že Evanjelium sa presadzuje „vlastnou váhou“ a tí, ktorí ho zažili, nemôžu viac o ňom mlčať.

BOŽIE SLOVO:

(1 Jn 1, 1-5)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Jána: *Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadali a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme: Slovo života.* ² - *Lebo zjavil sa život a my sme videli, dosvedčujeme a zvestujeme vám večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám.* ³ *Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami. Ved' my máme spoločenstvo s Otcom a s jeho Synom Ježišom Kristom.* ⁴ *A toto píšeme, aby naša radosť bola úplná.* ⁵ *A toto je zvesť, ktorú sme od neho počuli a vám zvestujeme: Boh je svetlo a niet v ňom nijakej tmy.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 322, 336, 360, 429, 456+457, 490)

Minulou katechézkou sme prinajmenšom nateraz ukončili náš seriál o sociálnej, čiže verejnej, spoločenskej a teda aj politickej angažovanosti nás, kresťanov katolíkov, ku ktorej sme nielen volaní, pozývaní, ale ktorej sme povinní – nie preto, že by nám bola nariadená (čo aj je – už ste sa niekedy spovedali z toho, že ste túto angažovanosť zanedbali a skúmali ste ju niekedy v rámci prípravy na spoved' Ak nie, je na čase s tým začať!), ale hlavne preto, že vyrastá priamo zo samej podstaty toho, že sme katolíci. A z tej istej samej podstaty vytvára predpoklady pre evanjelizáciu a apoštolát a ústi do nich.

Pápež František na slávnosť Krista Kráľa roku Pána 2013, na záver Roku viery, vydal apoštolskú exhortáciu o ohlasovaní Evanjelia s názvom *Evangelií gaudium*, Radosť Evanjelia. Už jej názov je veľmi výrečný – a ešte viac ho umocňuje samý prvý bod tejto exhortácie: „*RADOSŤ EVANJELIA naplňuje srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť. V tejto exhortácii sa chcem obrátiť na kresťanských veriacich, aby som ich pozval do novej etapy evanjelizácie plnej radosti a naznačil cesty napredovania Cirkvi v budúcich rokoch.*“ Isto sme si všimli ten dôraz na radosť. Ako sme čítali minule o tom, že kresťania urobili život lepším, istejším, bezpečnejším na tej pozemskej ľudskej rovine, tak dnes pápež ide ešte ďalej a v podstate hovorí: Kresťanský život je sám osebe plný radosti (1Pt 1, 8n), plný pokoja (Flp 4, 7), plný radosnej slobody (Gal 5, 1), ktorá nie je zásterkou pre zlo a úpadok (Gal 5, 13), ale pre k tomu, k čomu nás Kristus povolal: k plnosti života, skutočnej plnosti života, ku skutočnému užívaniu si života, ku skutočnému žitiu naplno (Jn 10, 10; 1Jn 4, 9) – a nielen živoreniu, ako je tomu, keď žijeme iba po svetsky (Kol 2, 13)!

Odkiaľ tento život pramení? V prvom rade z Boha, ktorý nás v Kristovi vykúpil, aby nám, vykúpeným, mohol darovať *adoptívne synovstvo* a urobiť nás tak svojimi vlastnými a skutočnými deťmi!

My tento Dar prijímame vierou a obrátením. Nimi prijímame úplne *novú identitu*, novú osobnosť s úplne novým myslením a pohľadom na svet, pretože sme sa vďaka *adopcii Bohom* ocitli v úplne, ale úplne novej životnej situácii a postavení, dovtedy nepredstaviteľnom. To robí ľudí kresťanmi, čiže *učeníkmi*, ktorí uverili, že v Kristovi Ježišovi dostali milosť adoptívneho synovstva (Rim 8, 15n). Preto sú členmi Božej rodiny / domácnosti (Ef 2, 19). Preto odtiaľ už nepoznajú nikoho „*podľa tela*“ (Kor 5, 16), pretože všetky staré príbuzenské a pokrvenské zväzky boli úplne zmenené a nahradené týmto novým zväzkom príbuzenstva a pokrvnenstva v Krvi Boha Ježiša Krista (Ef 2, 13). Preto odtiaľ už nemajú žiadneho iného otca na zemi ani na nebi, iba jedného Otca, toho v Nebi (Mt 23, 9). Navzájom sú si skutočnými súrodencami, opravdivými bratmi a sestrami, nielen čo do mena, ale naozaj (Mt 23, 8). A tak sa Cirkev stala ich skutočnou a jedinou rodinou (Gal 6, 10) a boli do nej, do Krista, ktorého Telom Cirkev je, včlenení krstom (1Kor 12,13) a zotrvávame v nej Eucharistiou (1Kor 10,17). Nebo sa stalo ich jedinou a skutočnou vlasťou a domovom (Flp 3, 20). Tu, na zemi, sú už len cudzinci a pútnici na ceste do Večnej Vlasti (1Pt 2, 11; Hebr 11, 13) a nemajú už žiadne pozemské túžby ani ambície (1Jn 2, 15-17). Sú oslobodení od každého strachu: od strachu pred svetom a o svetské veci (Mt 6, 25-34; Lk 12, 4); od strachu zo smrti (Hebr 2, 15); a nakoniec aj od strachu z Boha, pretože Boh je ich Otec (Mt 7, 11; Lk 11, 13), Vykupiteľ, Ochranca a Spasiteľ, ktorý verne stojí na ich strane (2Tim 2,13) a háji do posledku ich záujmy a spásu (Rim 8, 31-35) a ku ktorému ich už nepúta strach, ale láska a „*v láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach*“ (1 Jn 4, 18). A toto všetko už od Otca naozaj a skutočne dostali, už to majú, s úplnou a neodvolateľnou istotou (Rim 11, 29), ako to vyznávali už rani kresťania, že *pokrstený človek je už dokonalý, už je zbožštený* – už sa len stačí ujať tohto Daru a naučiť sa Božím synom / dcérou naplno a vo všetkom byť! To je všetko! *Na to, aby sa človek spasil, mu stačí už iba chcieť*, opakuje sv. Ján Zlatoústý. Všetko ostatné už Boha zariadil a daroval. Už teraz, nie až niekedy po smrti, ved' „ *kto v neho verí, nie je súdený*“ (Jn 3, 18).

A z Božej strany odpoveďou je Duch Svätý, ktorý nás už teraz naplňuje Božím Životom, ktorým je Láska Boha (Rim 5, 5) a je Božím a potvrdením, že naozaj deťmi Boha sme (Rim 8, 16; 1Jn 4, 13). A tak už teraz sú síce telom na zemi (2Kor 5,1), ale srdcom už v Nebi, lebo ho nosia vo svojom srdci (Jn 5,24; Kol 1,13). A tak už tu a teraz žijú plní radosti a očakávajú „*blaženú nádej*“, kedy konečne opustia tento svet a naplno budú už len a jedine Doma, v Kristovi (2Kor 5, 1; Flp 1,23; Zjv 22,17).

NA ZAMYSLENIE:

Ako sa táto naša nová identita prejaví?

Predstavte si život, keď ste naozaj, skutočne, hlboko spokojní. Viac. Naplnení. Šťastní. Bez strachu. Bez pocitu, že nám niečo chýba. Schopní konečne žiť, konečne si naplno vychutnávať každú sekundu, každý dúšok života, každý okamih, voľne, slobodne, tak, ako veci prichádzajú. Ste slobodní a živí, skutočne!

Predstavte si, že okolo vás je aspoň pár takýchto ľudí, ktorí zažívajú v Bohu to isté, ako vy! Delíte sa o túto radosť, spoločne prežívate tú istú radosť plného života. Nie je medzi vami žiadne nedôvera ani obavy. Nie je medzi vami žiadne porovnávanie sa, žiadne súdenie. Nie je medzi vami žiadne súperenie, žiadna závisť, nič podobné. Ak sa stane, že sa vás niekto nejakým niečím dotkne, hľadáte v sebe, na aký zvyšok starého neobráteneho života dotýčný nevdojak narazil – a ste mu za to vďační. A ak sa náhodou dotknete iného vy, neskončí to ani urážkou, ani zranením, ale obaja sa okamžite zahľadíte do seba a znovu hľadáte v sebe ten problém – vy, či ste náhodou nekonali zo sebeckta, pýchy, on, či sa vaše konanie tiež nedotklo jeho sebeckta a pýchy. A tak láska medzi vami neochladne a s vďačnosťou obaja rastiete v tomto novom živote Božích detí, ktorý ste si tak zamilovali!

Táto radosť, toto užívanie si života, uvoľnenosť, bezstarostnosť, sloboda, naplnenosť, toto všetko z vás žiari, jedno kde či s kým ste. Bez toho, aby ste sa o to nejakým zvlášť snažili, vnášate toto všade kam prídete, tú Božiu pohodu, lásku, veľkorysosť, Boží pokoj, Boží nadhľad... Ľudia na vás hľadajú, v duchu žasnú, potajme a potom aj navonok obdivujú, pýtajú sa...

A o tom evanjelizácia je: že už len odpovedáte na otázky, už len komentujete to, čo na vás vidia, už len vysvetľujete tým, ktorí chcú, odkiaľ sa to vo vás berie, ako ste k tomu prišli – a ako môžu to isté žiť aj oni, ak chcú!

Kresťanstvo – to je nový život. Nový krásny život. A ako taký, presadzuje sa „vlastnou váhou“, tým, že je prosto krásny, hodný túžby, hodný chcenia a dokonca námahy a zápasu oň a ľudia okolo nás to na nás jasne vidia a mi to tak otvorene žijeme.

OTÁZKY:

< Prvá otázka teda je: Sme my sami zevanjelizovaní? Sme my sami veriaci – a hlavne, sme už aj obrátení? Už sme tento Dar prijali? Ako na tom sme? Čo nám treba urobiť? >